

KÉPES LEVELEZŐLAP

A KÉPESLEVELEZŐLAP-GYŰJTŐK EGYESÜLETÉNEK KIADVÁNYA

2022. I. negyedév

XXXV. évfolyam 1. szám

Arcok a múltból

Válogatás Ormos Bálint magángyűjtő
képeslapjaiból

Ormos Bálint vagyok, tizenéves korom óta gyűjtöm az 1920 előtti, magyar városképes levelezőlapokat, emellett négy éve dolgozom az Ópusztaszeri Nemzeti Történeti Emlékparkban. Két éve felvetődött bennem, hogy a meglevő képeslapjaimat kiállíthatnám az Emlékparkban. Az

munkahelyem vezetősége támogatta az ötletemet, amelynek köszönhetően 2021 őszén megvalósult a kiállítás. A kiállított fényképes lapok főleg az 1920 előtti, a kiterjesztett dél-alföldi régió (Csanád, Csongrád, Békés, Bácska, bánsági síkvidékek) településeinek mozgalmas köztereiről készült felvételeket mutatták be.

Egy évforduló

A kiállítás előkészítése során gyakran vettem kézbe a 20. századi francia gondolkodó, Roland Barthes (1915-1980) rövid értekezését a fotográfia természetéről. *Világoskamra* (1980) című írásában Barthes az általa elemzett képek közé felvette a Magyarországról elszármazott fotóművész, André Kertész (1894-1985) egyik korai felvételét. Barthes utóbbi fénykép kapcsán jelentette ki, hogy a fotográfia képes meghaladni önmagát, hogy ebbéli

minőségében valódi médiummá, tehát közvetítővé váljon. A fentebb említett fotó címe:

A vak muzsikusk, Abony, Magyarország, 1921 (a kép forrása: indafoto.hu).

. Vajon mit mutat ez a kép? Egy göröngyös földutat, előtérben egy világtalan vándorhegedűssel és egy látó gyermekkel, aki a férfit kíséri. Barthes megvallotta, hogy ennek a képnek a nézegetése közben ismert rá „egész testével és énjével” azokra a magyarországi illetve romániai mezővárosokra, ahol maga is megfordult élete folyamán.

Barthes nyomán levonható az a következtetés, hogy az utókor számára nem pusztán egy kép „hírneve” és „hivatalos” elemzése állnak rendelkezésre. André Kertész fotója ugyanis alkalmat szolgáltat, hogy a nézők eszmetársításokat folytassanak a vak muzsikust és környezetét elnézve.

A fenti megállapítások igazolására hadd hívjam segítségül magát André Kertészt, aki sajátos módon elevenítette fel a fénykép készítésének körülményeit, mivel visszatekintése előhívta a fotó nyomán létrejött emlékképet.

Ez a belső kép szükségszerűen több és szubjektívebb az eredeti felvételhez képest, mivel hatással van rá a szelektív memória. A művész elmondása szerint a fotó vasárnap készült, ő pedig aznap reggel zenészóra ébredt fel. Kertész egyszerre búvólte el a férfi hegedűjátéka és az arcára kiülő áhítat, amely végül a kép megszületéséhez vezetett. A fényképész továbbgondolta a látottakat, mivel eljátszott azzal

a feltevéssel, hogy milyen sorsa lett volna ennek az embernek, ha kedvezőbb viszonyok között nő fel és bontakoztatja ki a tehetségét.

Játékos szemlélődés

Barthes különbséget tett az általánosabb értelemben vett nézelődés és aközött, ami „megfog” egy fénykép kapcsán. Az előbbi aktivizálja a kulturális ismereteket, míg utóbbi a szemlélőbe „hasít”: különféle érzelmeket vált ki és valódi lenyomatot hagy benne.

A kiállítás képeslapjai között szerepelt egy szentesi felvétel, amely egy vásári jelenetet ábrázol. A képen négy muzsikus látható: kettő trombitás, kettő hegedűs, továbbá két fiú, akik táncolnak. A fényképfelvétel módot ad arra, hogy felismerhetővé váljanak az egyes ruhadarabok és egy adott művelődéstörténeti korszakhoz kössék őket, példának okáért a frakkot, az állógallérú, csokornyakkendő inget, amelyeket az előtérben álló trombitás visel. Amennyiben pedig a szemlélő jártas a fúvós hangszerek világában, joggal feltételezheti, hogy a képen megörökített zenészszerzők az ún. német rendszerű, régebbi trombita típusába tartoznak. A szentesi képeslap többek között ezeket a kultúrtörténeti adalékokat kínálja fel tanulmányozásra a mindenkor nézőknek. A szemlélőket azonban egyaránt megérintheti a képeslapon eléjük táruló, többszereplős jelenet.

Újból feltehető ezért a kérdés: mit mutat ez a kép? Jómagam egy fejtő oldalra döntő, behunytt szemmel nótázó fiúcskát látok, akinek tánclépései

nyomán meglebben a ráncos bőgatyá szára. A képet elnézve azt az önfeledtséget szemlélem, amely száz év távolából sugárzik felém, és amelynek katalizátorai a tánc mellett a zene, akárcsak André Kertész közel egykorú fényképén. Kertésznek az abonyi utca muzsikusról fotografált felvétele készülhetett volna akár egy helyi képeslapkiadó megbízásából is, akárcsak a fentebb bemutatott szentesi lap. Ugyanakkor mind Kertész fotójáról, mind pedig a szentesi fényképes levelezőlapról elmondható, hogy olyan emberközpontú felvételek, amelyek egyaránt tájékoztatnak a múltból, érzelmeket indukálnak és gondolatokat hívnak elő.

A kiállítás előkészítése során éppen az ilyen típusú képek számítottak sajátos szervezőelemeknek. Ezek a képeslapok ugyanis magukon hordozták az apró részletekben megőrződött humánusot, továbbá a játékos képfejtés lehetőségét. A kiállítás képanyagának összeválogatásakor ezért abban bíztam, hogy a nézőkben nem feltétlenül szakmai megállapítások, hanem különféle benyomások merülnek fel ezeknek a képeslapoknak a nézegetése közben.

Egy másik évforduló

Noha a tervezőfázisban a kiállítás hangsúlyosan kapcsolódott a trianoni békeszerződés aláírásának százéves évfordulójához, azonban a későbbiekben egyre fontosabbá vált, hogy a bemutatásra kerülő képeslapok ne az elszenvetett veszteséget hangsúlyozzák, hanem felelevenítsék a déli térség településeinek egykori arculatát a hajdani lakosokkal. Mindezekon túl pedig rámutassanak arra, hogy ebben a régióban különböző nemzetiségek: bolgárok, horvátok, magyarok, németek, romák, románok, szerbek és szlovákok éltek egymás mellett.

Ez az együttélés sem a múltban, sem a jelenben nem tekinthető megoldalának: az elkülönülésen és az ellenségeskedésen kívül a kölcsönösség, illetve a különféle összekapcsolódások (pl. intézményi, kulturális, családi, baráti) egyaránt hozzátartoznak

az egykori és mai generációkhoz. A kiállítás üzenete ezért összefonódott a kapcsolat meglétének kiemelésével, amely jó esetben egymást gyarapítva fűzte össze a térség nemzetiségeit a múltban, illetve fűzheti össze a jelenben és a jövőben. Ezt a kapcsolatot olyan képeslapok szemléltették, amelyeknek előre nyomtatott szövegei két vagy három nyelven is üdvözetet küldtek egy-egy településről.

Az egyik, 1903-ban feladott szabadkai (ma: Subotica, Szerbia) képeslap szövege pedig arra utalt, hogy az 1900-as évek elején a város három nemzetiségnek (magyarnak, németnek és szerbnek) szolgált közös élettérként. A *Magyarország vármegyéi és városai* című sorozat 1909-es kiadású, Bács-Bodrog vármegyét tárgyaló kötete annyiban igazolta a feladó benyomásait, hogy az 1900. évi népszámlálás adatai szerint a külterületekkel együtt, Szabadka három legnagyobb nemzetisége az „egyéb” kategórián kívül, csökkenő sorrendben a magyar, a szerb és a német volt.

Záró gondolatok

Az elkészült kiállítás öt szöveges és egy címtablóból állt össze, illetve hat további tablóból, amelyekben összesen hetvenkét képeslap kapott helyet. A szöveges tablók közül a *Fényírás és képolvasás* a fotográfia, a múlt és az ember kapcsolatát vázolta fel, mivel több, embereket ábrázoló fényképes levelezőlap került bemutatásra. A *Város és a vidék arcai* tényadatok és kortárs szemtanúk, tehát Gyovai Pál (1885-1976) népi szobrászművész, Hrabovszky Júlia (1858-1946) emlékiratszerző és

Herczeg Ferenc (1863-1954) író tollaiból származó gondolatokkal szemléltette a térség jellemzőit. A *Bevezető gondolatok* és a *Fényírás és képolvasás* Roland Barthes fentebb említett műve mellett Gozsdu Elek (1849-1919) író egyik kései szerelmes leveléből idéztek. Utóbbi tablók egyben utaltak kortárs magyar szerzők, úgymint Gion Nándor: *Virágos katona* (1973) és Závada Pál: *A fényképész utókora* (2004) című regényeire, amelyek nem csupán a képeslapok által bemutatott térség egyik vagy másik területén játszódnak, hanem érintik a fotográfia és a képeslap témáit. Az angol nyelvű, összefoglaló tábló pedig azt kísérelte meg, hogy az angolul értő külföldi vendégek számára befogadhatóvá váljon a kiállítás.

A kiállítás helyet adott egy kisebb „enteriőrnek” is: egy felöltöztetett női illetve férfi bábnak az eléjük helyezett író-olvasó asztallal. Utóbbi kellékek segítségével a kiállítás készítői a képeslapokon megőrződött békeidők hangulatát kívánták megidézni a látogatók előtt. A képeslap-kiállítás további célja volt, hogy kapcsolódjon az Emlékpark egyéb, állandó látványosságaihoz: a millenniumi kisváros és nagyváros forgatagát bemutató *Promenáda 1896* nevű kiállításához a Rotundában, illetve a 19. századot, a 19-20. század fordulóját, továbbá a 20. század első felének jellegzetes dél-alföldi építményeit prezentáló Falumúzeumhoz. A hajdani dél-alföldi régió jellegzetes figuráit és településeit bemutató képeslap-kiállítást szeptember elejétől december közepéig tekinthették meg az Emlékparkba látogató vendégek.

Sebestyén Imre képeslapgyűjtőre emlékeztek Kecskeméten

Forrás: baon.hu

A tavaly év végén elhunyt Sebestyén Imre képeslapgyűjtő emlékére tartottak pénteken meghitt hangulatú megemlékezést a kecskeméti Katona József Emlékházban. A rendezvény egyben zárása is volt az ismert gyűjtő Petőfi kiállításának.

Sebestyén Imre kecskeméti gyűjtő példaértékű munkásságáról, szenvedélyes gyűjtőmunkájáról Székelyné Kőrösi Ilona történész emlékezett meg. A méltatás után részleteket mutatott be gyűjtő képeslapjaiból összeállított Petőfi kiállításról, melynek megnyitóján, tavaly nyáron Sebestyén Imre még személyesen is részt vehetett. Akkor még senki nem gondolta, hogy ez lesz az utolsó tárlata. Sebestyén Imre több szalon is kötődött a Katona József Emlékházhoz, ahol az elmúlt két évtizedben számos alkalommal állította ki tematikus képeslap kiállítási anyagait, irodalmi és történelmi témákban.

A rendezvény elején egy perces néma csöndben emlékeztek meg a résztvevők a gyűjtőről. Székelyné Kőrösi Ilona beszédét azzal kezdte, most magának a gyűjtőnek kellene itt állnia, hogy meséljen kedvenc szenvedélyéről, a képeslapgyűjtésről, mely sokkal többet jelentett, mint egy hobbi, hiszen elkötelezett és komoly gyűjtőmunka volt.

Most zárul a Petőfi életét bemutató tárlata, mely egyik kedvenc témája volt. További tervei is voltak az anyaggal, melyeket sajnos már nem valósíthatott meg.

Fél életét a képeslapoknak áldozta, óriási szeretettel gyűjtötte.

Ma Magyarországon a több mint 400 ezer darabos gyűjteményével a legnagyobb magángyűjtők közé tartozott. A magyar művelődéstörténetbe beírta a nevét. Méltán volt büszke szakmai elismeréseire, díjaira. 1998-ban volt az első kiállítása, az utolsó pedig ez volt, ami most zárult a Katona József Emlékházban. Mintegy hatvan témakörben állított össze látványos, tematikus kiállításokat, melyeket önzetlenül bocsátott kulturális és oktatási intézmények, települési önkormányzatok rendelkezésére.

SEBESTYÉN HAJNALKA

Év végi rendezvény – és egy gyűjtőtárs méltatása

Forrás: duol.hu

Noha nem tekinthető már meg, mégis közöljük a teljes cikket, ugyanis olyan kiállításról közöltek hírt novemberben, amelyben egy gyűjtőtársunk eddigi munkássága mellett többek között arról is hírt kapunk, hogy önkéntesek saját alkotásokkal is hozzájárultak az eseményhez, ami joggal nevezhető példaértékűnek.

„Már negyvenöt éve gyűjti a képes levelezőlapokat.

Karácsonyi témájú képeslapokat tekinthetnek meg az érdeklődők Perkátán az év végéig. Helyi alkotók munkái is emelik a tárlat színvonalát.

A Győry-kastély épületében 2021. november 13-án, 10 órakor megnyílt a „Karácsony a művészetben” című képeslapokból álló kiállítás, amely Steiner Józsefné gyűjtőmunkájának szép prezentációja. A szebbnél szebb alkotásokból álló tárlatot a Perkátai ÁMK József Attila Nagyközségi Könyvtár szervezte, akik mellé önkéntesek is csatlakoztak, hogy kezük munkájával még színvonalasabbá varázsolják az amúgy is hangulatos kiállítást, név szerint Rajcsányi Lászlóné, Tamás Márta, Zám Anikó, Zám Jánosné és Zám Judit alkotásai is láthatóak a kiállításon.

A megnyitóünnepségen Lászlóné Szabó Edit, a Perkátai ÁMK József Attila Nagyközségi Könyvtár vezetője köszöntötte a megjelent vendégeket. A könyvtárvezető idézettel kezdte beszédét, amelyben a képeslapok által bemutatott alkotóművészetet méltatta, illetve a karácsonyi témával foglalkozó művészek munkáit is kihangsúlyozta.

– A kilencvenhat darabból álló – hét évszázad alkotásait tartalmazó –, tematikus válogatás bemutatásának kiváltsága a Győry-kastélyt illette meg – ismertette a kiállítás felépítését Lászlóné Szabó Edit a köszöntőjében.

Elmondta még továbbá, hogy Steiner Józsefné, született Szigeti Ilona Nagyatádon él, végzettsége

szerint agrármérnök, és immár negyvenöt éve gyűjti a képeslapokat, de nem is akármilyeneket: művészettel, tudománnyal, irodalommal, vallással és egyéb témákkal foglalkozó lapokból tevődik össze a gyűjteménye. A kollekció ötvenezer darabból áll összességében, s emellett még egy gyűjtőszendélynek is hódol a hölgy: ötven éve foglalkozik bélyeggyűjtéssel is. Ténykedését mind hazai, mind külföldi berkekben nagy elismeréssel fogadják és illetik. Fontos elmondani, hogy munkásságáért Nagyatád kulturális díját is megkapta, valamint oklevelek, tematikus könyvek képi anyagai is igazolják ezt a több évtizedes gyűjtőmunkát.

Steiner Józsefnének nem ez az első tárlata, bemutatkozott már a megyében Székesfehérváron, Martonvásáron, Dunaújvárosban és Szabadszállásán is, ahol évfordulókhöz, jeles napokhoz kötődő

képeslapokat tárt az érdeklődők elé.

– Ez idáig 332 kiállításon vettem részt, 18 megyében, annak 95 városában és községében is – olvasható a gyűjtő bemutatkozásában. – Külföldön 12 helységben szerepeltek összeállításaim,

Szlovákiában: a Felvidéken, Ausztriában: Burgenlandban, Szerbiában: a Vajdaságban.

Most pedig már Perkátán is megismerheti Steiner Józsefné tevékenységét a közönség. A „Karácsony a művészetben”-kiállítás a 2021-es év végéig tekinthető meg a Győry-kastély épületében, annak nyitvatartási idejében.”

HORVÁTH DÓRA

Búcsúzunk

Pittmanné Mikó Ildikó elhunytáról a legutóbbi hírlevél nyomtatását követően kaptunk hírt.

Jómagam kevéssé ismerhettem, de kedves emlékeket őrzök vele kapcsolatban: egyszer pont az egyik „legfrissebb” hóbortjának, a rajta malacos lapokból kialakult, végül számára roppant

kedves tematikáról beszélgettünk a rá jellemző humorral. Majd, amikor Sopronban laktam, postán érkezett egy levél: egy, a soproni színházat ábrázoló képeslapot küldött nekem, biztatva, hogy legyünk levelező cserepartnerek, megjelölve, őt milyen lapok érdeklik. Jólesően megilletődtem, majd vártam az alkalmat, és nem postán küldtem választ, hanem az éves találkozókra hurcoltam néhány szép, régi malacos lapot, amelyek egyébként engem is megmosolyogtattak. Több évig volt nálam a boríték, de valahogy mindig elkerültük egymást. Most már tudom, hogy vissza kellett volna írnom.

Az ő emlékére álljon itt egy, a Szabad Földben közölt írás (2012.12. 31., Hardi Péter tollából):

Újévi malac – képeslapon küldve – szerencsét hozhat. Nekem mindenképpen, hiszen nem hiába utaztam értük Szombathelyre, Pittmanné Mikó

Ildikóhoz, a képeslapok eme speciális ágának gyűjtőjéhez. Olyan szépségeket láttam nála, amiért mindenképpen megérte a fáradságot.

Giccses, de jó!

– Annyira giccses, hogy az már szinte fáj – mutatja a képeslapot a Pittmanné Mikó Ildikó.

A rajzon minden megtalálható, ami a szerencse képzetét kelti a halandóban: a mezőn patkó alakú szánon áll a kéményseprő, egyik kezében csokornyí négylevelű lóhere, másikban gyeplő, amellyel a szánt húzó malacokat irányítja. A havas mezőn pedig piros pöttyös gombok tömkelege.

– A gyilkos galócák is a szerencse jelképei? – csodálkozom.

– Szerencsés, aki nem eszik belőle – nevet a gyűjtő.

– Ez a képeslap harmincas években készült, akkoriban pedig az újévi üdvözlőkártyákat ellepte a gyilkos galóca. Aztán ahogy jöttek, úgy ki is mentek a divatból.

A fő motívum azonban a malac. Miattuk érkeztem Szombathelyre. Mert Pittmanné Mikó Ildikó nem akármilyen gyűjteménnyel rendelkezik a malacos újévi képeslapokból. A több mint kétszáz darabból álló kollekciója – ebben a témában - alighanem a legnagyobb az országban.

– Lányom egyik barátja kezdte gyűjteni – magyarázza különös szenvedélyét –, neki rakosgattam félre. A barát eltűnt, a képeslapok pedig rajtam maradtak. Ha már így alakult, gyűjtöttem őket tovább.

Tévednénk azonban, ha azt gondolnánk, hogy a gyűjtőt más nem is érdekli. Sőt! A híres emberek sírját megjelenítő képeslap ugyanúgy a

specialitása, mint az egykori kutyáját, a tacsókát ábrázolók. Legtöbb képeslapja azonban szülővárosáról, Szombathelyről gyűlt össze az albumaiban.

– Ebből a motívumból 1500 darabos a kollekció – képezte el.

Hogyne csodálkoznék, hiszen ha nem kisvárosról van is szó, azért ennyiféle képeslap mégiscsak túlzás. Gondolom én, aki nem ismeri a képeslapok történetét.

– A századfordulón jöttek divatba és azonnal szédületes karriert futottak be – magyarázza. Mert képeslapot készítettett boldog-boldogtalan. Miről? Nem csak egy település nevezetességeiről, hanem a gyáros a gyáráról, a vendéglős a vendéglőjéről, a háztulajdonos a házáról. Ezért egy ilyen gyűjtemény a múlt lenyomata is.

A négyféle képeslapmotívum azonban még mindig csupán egy részét jelenti Ildi gyűjtési szenvedélyének. Az igazi csodák – legalábbis számomra – most következnek. Ezek pedig a rézkarcok, rézmetszetek, ex librisek, házassági meghívók, üdvözlőkártyák – egyetlen szakszóval kifejezve: kisgrafikák.

Miért írom, hogy csodák? Mert a legjelesebbek alkotásait gyűjtötte a Pittmann házaspár, a könyvtáros Ildikó és műszaki tanár férje, László. Miképpen jutottak a kisgrafikákhoz? Legtöbbjükhöz a művészek ajándékaként.

– Laci nagy műgonddal sokszorosította a kisgrafikákat, a fizetség pedig sok esetben egy-egy darab volt belőlük – emlékezik Ildikó elhunyt férjére.

És valóban, a legnagyobbak kisgrafikaiban gyönyörködhetem. Szász Endre korai munkáiban, Kondor Béla, Barcsay Jenő, Szőnyi István, Berki Viola, Gyulai Líviusz, Reich Károly pompás alkotásaiban, hogy csak a legjelesebbeket említsem. Nem egy közülük, mint például Kass János vagy Gácsi Mihály a család baráti köréhez tartozott. Lapozom a gyűjteményről kiadott albumot, és nem győzők betelni velük.

– A magyar kisgrafika 1960 és '85 között élte a virágkorát – tudom meg vendéglátómtól. – Abban az időben ugyanis ezt szabadon lehetett Nyugatra küldeni, ellentétben a festményekkel. Persze, hogy a legnagyobbak is ráálltak.

Talállok a gyűjteményben karácsonyi üdvözlőket is, nem keveset. A notabilitások akkoriban már szeptemberben megegyeztek a művészekkel, akikkel elkészítették a karácsonyi üdvözlőkártyáikat. Némelyikből száz-százötvenet is, ami persze azt jelentette, hogy nekik is ugyanannyit hozott a postás decemberben. Micsoda gazdag karácsonyi ajándék!

Hosszan nézegetem a műalkotásokat, miközben az újévi malacos képeslapokra téved a tekintetem. Hiszen én miattuk érkeztem! Hiába, na, szerencsét hoztak számomra. Igazi műélvezetet.

Gyászír

A minap Juhász Árpád körleveléből (Képeslap Múzeum Baráti Kör) az alábbi szomorú hírről szerezhattunk tudomást:

„Kedves Csoporttársak!

Sajnos egy szomorú hír jutott a tudomásomra.

Tóth László tagtársunk elhunyt. Temetéséről később intézkednek.

A Képzőművészeti Alap Kiadóvállalatának egyik osztályvezetőjeként került nyugdíjba, azóta is aktív tagja maradt a gyűjtők életének. Nagyszerű cseretársat veszítettem, veszítettünk el!

Nyugodjon békében! Könnyű legyen neki a föld!

Üdvözlettel:

Juhász Árpád képeslapgyűjtő

Képeslap Múzeum Baráti Kör elnök”

Elhunyt továbbá **Keszthelyi Lászlóné Ilona** jászberényi gyűjtőtársunk is. Ilona, vagy sok

gyűjtőtársnak inkább csak Ica Magyarország helységeit gyűjtötte főleg, emellett pl. Erzsébet királynét ábrázoló lapokat, a SISI Baráti Körnek is a tagjaként. Isten nyugosztalja!

Helyesbítés

A 2021. évi IV. hírlevélben Bognár Béla mellett tévesen Göncz József kiállításaként adtunk hírt Bors Géza helyett a Városszalónakon látható, 100 éves Burgenland ünnepséghez kapcsolódó kiállításról. A tévedés miatt az érintettek elnézését kérjük!

Kiállítások a közelmúltban

2021. november 17-én nyílt meg Bognár Béla képeslevelezőlap-kiállítása a Soproni Városi Könyvtárban. Témája: a 100 éves Soproni népszavazás. A kiállítás 2022. január 15-ig volt megtekinthető.

Kiállítások

Február 26-án kerül sor Steiner Józsefné Ilona gyűjtőtársunk *Híres magyar könyvtárak* címet viselő kiállításának a megnyitójára perkáti Győrkastélyban. A tárlat március 26-áig, tehát egy teljes hónapon át lesz megtekinthető. Az intézmény minden érdeklődőt szeretettel vár.

—

Március végéig, az eredeti kiírás ellenére meghosszabbítva tekinthető meg Ópusztaszeren, a Nemzeti Történelmi Emlékparkban az *Arcok a múltból* című képeslap-kiállítás (a cikket ld. róla a fentebb). Így ír róla az artasza.hu oldal:

„A Szeri Kávézóban hangulatos környezetben, őszi panoráma mellett fogyaszthatják el finom teájukat, kávéjukat. Az „Arcok a múltból” című képeslap kiállítás tovább színesíti az élményt, mellyel

visszatekinthetnek a századforduló időszakába. A korszak egy presszó jelenet keretében meg is elevenedik a helyszínen. A válogatás Ormos Bálint magángyűjtő kollekciójából került összeállításra.”

Kiadványok

A pandémia ellenére Erőss Vilmos gyűjtő aktívnak mondható a képeslapos könyvek kiadását illetően: a 2016-os megjelenésű *Mesélő régi csíki képeslapok* című kötetében is 234 régi képeslapot és 24 címzési oldalt közölt, tehát nagy anyagot mutatott be.

Legutóbb pedig (maga a kiadás 2020-as) *Csíkyszereda és környéke régi képes levelezőlapokon* címmel jelentetett meg egy szépen illusztrált kiadványt, egészen kis településeket is megemlítve benne.

Felhívás

Hausel László az 1950 előtti **Abaújszántóról** keres képes levelezőlapokat, minden megkeresést örömmel fogad! Elérhetőség: 06303368728.

—

Kedves Gyűjtőtársak! Az éves tagdíj befizetéséhez a 2021. évi 4. számban közlésre került a bankszámla, melyre átutalással lehet a tagdíjat befizetni. Sajnos a bankszámla utolsó száma elírásra került, ezért elnézését kérem mindenkinek. Helyes bankszámlaszám: ERSTE Bank, 11600006-00000000-93984203.

Egészségben, gyűjtési kedvben bővelkedő
újévet kívánunk minden kedves
Gyűjtőtársnak!

Felelős kiadó: Kőszegfalviné Pajor Klára elnök MKL Szerkesztette: Papp Miklós 9700 Szombathely, Pf. 233. mobil: 20/2865806 email: pajor.klara@gmail.com honlap: www.kepeslapgyujto.hu
---